NA KONEC SVÄšTA A ZPÃ•TKY - XV.

ÄŒtvrtek, 28 leden 2010

Po rozlouÄ•ení s tÄ›mito lidmi jsme se ještÄ› ráchali a pak jsme se brouzdali po kamenitém ostrohu vyÄ•nívajícím do moÅ™e - našla jsem si další kamínek do své sbírky a Jára tam procviÄ•il své biologické znalosti. Kameny byly od vln zbroušené do šikmin, pÄ›knÄ› ostrých a byly temné a Å¾ilkované nÄ›Ä•ím skoro bílým. Po dal&scaro noci jsme jeli pÅ™es Epoon do Rockhamptnu.

V Epoonu jsme mÄ›li pÅ™es pÅ¯l dne pauzu, tak jsme jen tak pozorovali všechno kolem - já prknáÅ™e na moÅ™i, hlídajíce pÅ™itom naše batohy a sbírajíce kamínky, a Jára se vrátil, páÄ• jsme cestou z busu vidÄ›li mangrovy ovÄ›šené spícími velkými netopýry - tak se šel podívat na nÄ› zblízka - Å™íkal, Å¾e dÄ›snÄ› páchli, ale bylo jich Ä•erno. Byl tam také ostroh, který byl vlastnÄ› asi sopeÄ•ný jako naše varhany - Panská skála, krásné sloupy, jakoby vytesané ve skále - na fotce ale nevynikly... Jára tam zvÄ›Ä•nil, jak on pravil, workoholika - mladíka, odpoÄ•ívajícího po poledni s nohama na Å¾idli, nataÅ¾eného jako strunka. V Rockhemptnu nás ubytoval náš Asiat do buÅˆky, kter dostalo jeho zaÅ™ízení po skonÄ•ení poslední olympiády v Melbourne - sportovci to mÄ›li dobÅ™e promyšlené, mÄ›li ta vše potÅ™ebné, leÄ• ne komfortní - mohli tam být Ä•tyÅ™i, jedna palanda a dvoulÅ¯Å¾ko, sprchový kout a WC a venku posedÄ›t pod plachtou na umÄ›lohmotných kÅ™esílkách. Vyprali jsme si a vyrazili na veÄ•eÅ™i. Z mostu pÅ™es Å™ek pozorovali pro nás nezvyklý a mnou prvnÄ› vidÄ›ný lov ryb - házel tam s roztoÄ•ením do vody síÅ¥ (asi vrš) a pak ji vytahoval - a poÅ™ád opakovanÄ›. Kolik toho nalovil nevíme, ale vydrÅ¾el dýl neÅ¾ my s naším pozorováním, Járu asi hnala nedoÄ•kavost na to hovÄ›zí. Jára se doÄ•kal svého kýÅ¾eného stejku - v restauraci jsme sice pÅ¯sobili jakoÅ¾to turisté dost nepatÅ™iÄ•nÄ›, ale nevyhodili nás. Jára si poruÄ•il tu flákotu s nÄ›jakou šÅ¥ávou a mne vybral nÄ›jakou zeleninu - hlavnÄ› tam bylo cosi vzhledem i chutí pÅ™ipomínající hnusnou sladkou mrkev, nÄ›jak dušenou a nebo vaÅ™enou. Ale mne smÅ¯la, nevezmu ji do úst. Ostatní zeleninu jsme do sebe nasoukala, Jára zdlábl ten kus masa a vyšli jsme ven o znaÄ•ný obnos lehÄ•í a s Járovou neuhasitelnou chutí na veÄ•eÅ™i - táhli jsme do té restaurace, kterou nám doporuÄ•il ten náš Asiat a tam si pochutnal a koneÄ•nÄ› ukojil svÅ¯j hlad. Po návratu jsme vytáhli prádlo z praÄ•ky a ráno je nedoschlé a nevyÅ¾ehlené naházeli do batohu a nechali se naším Asiatikem odvézt na nástupištÄ› - Asiatik zrudnul, kdyÅ¾ jsem mu dÄ›kovala a mÄ›la snahu mu Å™íct, Å¾e na nás byl hodný; bohuÅ¾el, mo angliÄ•tina dle Járy vyznÄ›la prý v tom smyslu, Å¾e se mi líbil jako chlap - takÅ¾e mladý kluk dostal poklonu od postarš dámy :-)) Dál jsme pokraÄ•ovali busem do Sydney. Tam jsme dorazili odpoledne, našli naše ubytování, rozvÄ›sili ty své navlhlé hábky na dosušení a vrhli se do víru velkomÄ›sta. NejdÅ™íve na vyhlídkovou vÄ›Å¾ - obzÅ™el mrakodrapy, pak jsme se vrhli na Sydneyskou operu, k níÅ¾ jsme se dostali projitím botanické zahrady - ta byla opravdu nádherná - zase tropická kvÄ›tena a rostlinstvo, našli jsme nÄ›jaký strom, celý obalený pavuÄ•inami a já mÄ›la snahu pavouÄ•ky rozhýbat, jenÅ¾e byli vysoko, tak jsem jim jen malinko potrhala sítÄ› malými klacíky - ale byli v klidu, nenechali se z klidu vyrušit. Pevnou mÅ™íÅ¾í byla Å¾e všech stran obehnaná nejstarší rostlina Austrálie - po našem návratu ji dostala také praÅ¾ská botanická zahrada. Byla u ní cedule, Å¾e na ní náhodou kápl kdosi v Modrých horách. S výhledem na moÅ™e a Operu jsme došli aÅ¾ k OpeÅ™e, prolezli ji kÅ™íÅ¾em kráÅ¾em, je to úÅ¾ pozoruhodná stavba . Na jejím úpatí mÄ›li nÄ›jakou produkci AboridÅ¾ini, shodli jsme se na tom, Å¾e jsou to opravdu mimoÅ™ádnÄ› oškliví lidé z našeho evropského pohledu - jsou Ä•erní, mají doslova rozpláclé nosy; tihle, co jsme na nÄ› zírali, byli natÅ™ení nÄ›jakou bílou kÅ™ídou. VidÄ›li jsme pak jeden pár, který ale moÅ¾ná uÅ¾ nebyl rasovÄ› Ä•is vysocí, štíhlí, Ä•erní, ale hezÄ•í. Na proslulý most, u nÄ›jÅ¾ je vlastnÄ› nejstarší Ä•ást Sydney a vlastnÄ› a nejhistoriÄ•tÄ›jších Ä•tvrtí Austrálie - mrakodrápky, asi pouze 10 - 15 patrové, které se tam opatrují opravdu jako velká vzácnost - jak by ne, vÅ¾dyÅ¥ dosahují vÄ›ku asi celých 200 let!!!! Nám to pÅ™išlo k smíchu, ale pÅ™ekvapilo ná Å¾e na nÄ›kterých byla udÄ›laná jakási nástavba a nebo pÅ™ístavba - spodní Ä•ást nechaná jako pÅ¯vodní a nahoru vyhnána další mnohá patra. V Sydney City si Ä•lovÄ›k opravdu pÅ™ipadá jako blecha, nepatrná, maliÄ•ká. Diví se, jak je moÅ¾né, Å¾e ta nesmírná spousta betonu nezatlaÄ•í zem hluboko pod moÅ™skou hladinu. Takové nÄ›jaké zemÄ›tÅ™esení b nemÄ›lo asi moc práce - ale poÅ¾áry by se asi nadÅ™ely, moc zeleného by si nesmlsly, i kdyÅ¾ vlastnÄ› nÄ›jaká mÄ›stská zel tam sem tam byla. No, a byli jsme na mostÄ›, pÅ™ešli ho a vraceli se, chtÄ›li jsme si prohlédnout tamÄ›j&scaron China Town - ale fotky se nevydaÅ™ily :-((Jára pak navrhl, zda bych nechtÄ›la zítra radÄ›ji neÅ¾ se procházet po Sydney zajet si do Modrých hor, Ä•ímÅ¾ si hodnÄ› šplhnul, protoÅ¾e jsem si hodnÄ› pÅ™ála se na nÄ› kouknout, ale neutrousila jse jediné slÅ¯vko. Tak jsme ještÄ› šli na nádraÅ¾í zjistit tamní cvrkot a pak uÅ¾ jen spinkat... Spalo se nám mimoÅ™ádnÄ› dobÅ™e, protoÅ¾e se nám na nádraÅ¾í podaÅ™ilo objevit nÄ›jaké jídlo: zabalená placka s masem a zeleninou které nám obÄ›ma moc chutnalo. Pokojík nebyl velký, ale plnÄ› vybavený sociálkou a hlavnÄ› na obou noÄ•ních stolcích byla poloÅ¾ena bible. Jsme ateisté a tak nám to pÅ™išlo k smíchu. Obávali jsme se, Å¾e v noci nás budou rušit spolubydlící, jelikoÅ¾ náš pokojík byl dost blízko nÄ›jakým spoleÄ•ným sprchám, ale já osobnÄ› neslyšela ani šustnutí - spala jsem jak mrtvola, páÄ• klimatizace nebyla slyšet a bylo tam pÅ™íjemnÄ›. A já jsem se strašnÄ› moc tÄ›šila na zítÅ™ek, na Modré hory.... Anna